

departementet, der i Lovforslaget forandredes til at skulle være en Departementschef, der med Hensyn til Gagen stod lige med de øvrige Departementschefer, saa kan det efter min Mening ikke i mindste Maade forandre det Grundlag, hvorpaa Loven hviler, med Hensyn til selve Arbeidet i Revisionsdepartementet; thi der foreligger under alle de Forhandlinger, der fandt Sted om denne Revisionsdepartementschefs særegne Stilling og om, at han skulde staae lige med de øvrige Departementschefer, ikke Noget som helst, der kan siges at sætte dette Spørgsmaal i Forbindelse med Spørgsmaalet om Revisionscontoirerne, og at der heller ikke blev indbrømt en Committeret med en Gage af 2,400 Rd., kan ligesaa lidt siges at have Indflydelse derpaa. Det var paa den vedkommende Ministers Forslag, at der, da han erfarede, at Folkethinget ikke vilde gaae ind paa at oprette en saadan Committeret-Post, blev tilstaaet 2,000 Rd. til Forøgelse af Assistancessummen netop for at erstatte Savnet af denne Committerede. Dersom nu dette Forslag om at give disse 2,000 Rd. var kommet fra Thinget, kunde det ærede Mindretal maaskee have Ret i, at det kunde have Indflydelse; men det kom fra Ministeren, og det maa altsaa antages, at han har været tilfreds med at faae denne yderligere Forøgelse af Assistancessummen i Stedet for den Post, der var foreslaaet oprettet for en Committeret. Det ærede Mindretal støtter sig dernæst paa Bekjendtgjørelsen af 30te Juni 1860 angaaende Oprettelsen af et Revisionsdepartement, hvori det hedder, at Udskrivningsvæsenets Revisionscontoir under Justitsministeriet og Revisionscontoiret under Kirke- og Undervisningsministeriet indtil videre vedblive at bestaae som hidtil uden at henlægges under det nye Revisionsdepartement. Men jeg skal dog tillade mig at gjøre det ærede Mindretal opmærksom paa, at denne Bekjendtgjørelse er en Følge af Loven, den er udstedt, efterat Loven er udkommen, og den kan saaledes ikke forandre det Mindste i den Forudsætning, hvorfra selve Loven gaaer ud. Ved Siden deraf skal jeg ogsaa bemærke, at det ærede Mindretal heller ikke kan støtte sig til den, saaledes som han har villet; thi den siger udtrykkelig, at det kun skal skee „indtil

videren“, hvori altsaa ligger en Anerkjendelse af, at disse Contoirer ogsaa skulle indbrages under Revisionsdepartementet. Loven udkom den 31te Marts 1860, og denne Bekjendtgjørelse udkom først den 30te Juni 1860, altsaa 3 Maanedes efter; der maa altsaa antages at have været Hindringer i veien, som først senere kunde overvindes, og som gjorde, at Inddragelsen ikke kunde skee strax; derfor siger den ogsaa kun, „indtil videre“ skulle disse Contoirer ikke indbrages, og disse Ord bestyrke derfor ogsaa min Paastand om, at man ved at udstede denne Bekjendtgjørelse har erkjendt, at det ikke var Lovens Tanke, der gennemførtes, men kun Noget, der „indtil videre“ skulde finde Sted, da man ellers ikke vilde have brugt disse Ord. Naar det ærede Mindretal endvidere anfører, at denne særskilte Vedbliven af disse to Contoirer har fundet sin Bekræftelse gennem Finantsloven, skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Det er det jo, om Rigsdagen, naar den antager, at Arbeidet kan beskrives med de Arbeidere, som ere givne, uagtet disse to Contoirer ikke ere indbragne, stiltiende anerkjender det og lader det gaae, og et Andet, om Finantsudvalget, hvis det ved Behandlingen af denne Finantslov havde staaet det klart, at denne Unbladelse af Sammenbragningen af disse to Contoirer med de øvrige Contoirer, vilde medføre forøgede Udgifter, da havde ladet det passere. Jeg er overbevist om, at det ikke vilde være skeet. Det har ikke staaet klart for Udvalget, at det vilde medføre forøgede Udgifter, og man har derfor for en Tid tiet stille til, at disse 2 Contoirer ikke ere indbragne, hvilket ikke vil skee, fra det Øieblik af, at man seer, at det vil medføre et yderligere Contoirs Oprettelse, saalænge disse Contoirer ikke ere sammenbragne med de øvrige. Saalænge dette imidlertid ikke er blevet klart, kan en stiltiende Anerkjendelse af Afkeindbragningen af disse Contoirer til en vis Tid ikke paaberaabes paa den Maade, som af det ærede Mindretal er skeet. — Dernæst kommer det ærede Mindretal, hvad der forekommer mig ganske besynderligt, til at vække en Mistro til de to Commissioners Sagkundskab, til det Arbeide, der har været Frugten af disse to Commissioners Overtøelse og hvorpaa Loven